

Călin Ioan ACU

Celtic
O poveste de iubire

LETRAS
Scrie. Publică.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ACU, CĂLIN IOAN

Celtic : O poveste de iubire / Călin Ioan Acu. —

Snagov : Letras, 2018

ISBN: 978-606-8935-20-1

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2018, Călin Ioan Acu. Toate drepturile rezervate. Copyright 2018, Editura Letras.

Credite imagini copertă: Călin Ioan Acu

Design copertă: Călin Ioan Acu

Carte distribuită de PIAȚA DE CARTE.

www.piatadecarte.net

email: **office@piatadecarte.com.ro**

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Editura Letras

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa esiturii, pe mail, la adresa edituraletras@piatadecarte.com.ro

Celtic

O poveste de iubire

1

În drum spre birou, se opri la automatul de cafea. În timp ce se căuta prin buzunare după mărunțiș, gândurile îi zburară către a doua zi. După aproape zece luni, urma să plece într-un scurt concediu. Doar trei zile, pe care le aștepta de un an. În acest interval de timp, pe care-l aștepta de un an, ritualul cotidian dispărea, locul lui fiind luat de clipe de libertate. Rămase cu mâna suspendată în aer, neștiind ce să aleagă. În birou îl aștepta cafea proaspătă, dar parcă și aceasta i se părea acum searbădă. Nu mai avea răbdare, așa că apăsă în joacă pe unul din butoane, așteptând ca paharul de plastic să se umple cu ceva. Nu își mai aducea aminte, de ce la un moment dat se hotărâse să amplaseze automatul de cafea la intrarea în sala de relaxare, "happy room", cum o numeau băieții lui. Erau o mică colectivitate, o firmă de software. Zece oameni cu el cu tot și cu asistent managerul Andreea. O echipă unită, ce colabora cu nume importante din afara țării.

Întinse mâna după paharul de plastic, al cărui conținut nu-i prea inspira încredere, moment în care auzi o voce în spatele lui:

- Nu-ți mai place cafeaua făcută de mine?

Recunoscu vocea Andreei și se întoarse zâmbind.

- Ba da. Doar că azi m-am hotărât să fac o scurtă cură cu plastic. Face bine la ten. Un zâmbet luminează chipul ei, lăsând să se vadă un șirag de dinți perfecți.

- Aha. Te pregătești pentru concediu. Vrei să arăți

Libris
Respectați drepturile autorului și ați
bine. Și totuși, nu-mi spui unde mergi? Ochii ei albaștri îl priveau întrebători, plini de curiozitate. Își înclinase capul ușor într-o parte, împreunându-și mâinile într-un gest implorator.

- De trei ani sunt în firmă și nici acum nu știu unde dispari în fiecare an, timp de trei zile.

- Și nici nu o să aflu, îi răspunse, zâmbind.

- Hai te rog? Țiți promit că nu o să spun nimănui, continuă ea să insiste, în încercarea de a-i afla secretul la care ținea atât de mult. Nu-i convenea prea mult ceea ce făcea, dar erau zilele lui, în care trecea de la "patron", la un simplu iubitor de muzică. Niciunul dintre cei opt băieți din firma lui nu asculta metal. Chiar dacă avea biroul lui, asculta muzică doar la căști, nedorind ca ei să afle acest mic secret. Nu-i era rușine, dar nu dorea să pară altfel. Devenea el, cel adevărat, doar atunci când se amesteca în mulțimea ce se lăsa condusă de muzică, de instinctele de moment, dându-și frâu pornirilor tănuite. Nu era un rocker de conjunctură sau pentru a părea mai interesant. Era un singuratic, cel ce asculta muzica, simțind-o până în ultima fibră a trupului. Se desprinsese din lumea gândurilor și privi spre Andreea. Ochii lui verzi, o făcură să lase privirea în jos. Îi răspunse, păstrând același zâmbet pe buze.

- Nicio șansă. Nu vei afla ce fac în aceste trei zile. Tonul lui plăcut, o făcu pe Andreea să ridice privirea spre el. Era o fată încântătoare, părul blond, tuns până la umeri, încadrând un chip frumos. Nasul drept, subțire, ochii albaștrii și buzele subțiri, îi dădeau acel ceva, ce o făcea extrem de atrăgătoare. Andreea fusese a treia angajată a firmei. La începuturile activității, acum trei ani, angajase doi tineri programatori. Aveau de lucru foarte mult, iar nici unul dintre ei nu le prea avea cu

relațiile cu publicul. Așa că apelase la o firmă de recrutare. Andreea se prezentase prima la interviu. O plăcuse din prima clipă. Era deschisă, volubilă, dar când discuta despre afaceri, devenea brusc serioasă, ochii ei devenind parcă mai întunecați, iar vocea ei se schimba, căpătând gravitate.

- Bine. Atunci nu mai insist. Zâmbi fermecător și se întoarse, pornind spre biroul ei. După câțiva pași se opri, se întoarse spre el și spuse:

- Aruncă mizeria aia. Este cafea proaspătă în birou. O să sun mâine să vină să ia "monstrul" ăsta de aici. Nimeni nu-l folosește, în afară de tine. Și tu îl folosești odată pe an, atunci când se apropie cele trei zile misterioase.

Nu comentă nimic, în orice caz și el se gândise să o roage să ia legătura cu firma care instalase „monstrul”, să vină să-l ridice. Se îndreptă spre mica bucătărie, unde aruncă cu plăcere conținutul mocirlos al paharului de plastic. Ieși din bucătărie și se îndreptă spre birou. Chiar înainte de intra, auzi vocea lui Andrei.

- Șefu!, Ai câteva minute? Se întoarse spre el și îi răspunse:

- Da Om Bun. Hai la mine în birou. De ceva timp încerc să beau o cafea. Pe una am aruncat-o, deoarece Andreea m-a certat.

- Să știi că ușa nu e închisă, se auzi vocea Andreei. Așa că aud tot ce spui. Și nu te-am certat, te-am salvat de la o intoxicație. Andrei începu să râdă, în timp ce intra în birou.

- Te-a auzit Șefa.

- Da, îi răspunse cu jumătate de voce. Nimic nu-i scapă.

- În afară de destinația celor trei zile libere pe care ți le iei.

- Om Bun, nu începe și tu acum. Știi bine că nu o să afli nimic de la mine.

- Am încercat și eu, îi răspunse Andrei, zâmbind.

- E dreptul tău să încerci.

- Și al celorlalți, care în mod sigur la plecare te vor întreba unde te duci.

- Corect. E și dreptul lor. Dar nu au nicio șansă de reușită.

- Cunosc, îi răspunse Andrei. De trei ani noi tot încercăm.

- Și rezultatul e zero.

- Aici nu pot decât să fiu de acord cu tine.

- Atunci hai să vedem ce aveai de discutat cu mine.

Instant atitudinea lui Andrei se schimbă. Zâmbetul îi dispăru de pe chip, întreaga lui atitudine denotând seriozitate și profesionalism.

- Legat de ultimul proiect. Modulele finale sunt gata. De mâine începem să-l încercăm. Figura serioasă a lui Andrei, în combinație cu folosirea termenului încercăm, îi aduse pe față un zâmbet.

- Ok, răspunse privind înspre laptopul de pe birou, încercând din răputeri să nu izbucnească în râs. Andrei continuă pe același ton serios.

- Până mâine după-masă e gata, așa că dacă ne mai rămâne timp, vom începe să facem câteva teste. Nu îl lăsă să termine și spuse:

- De mâine până luni, tu ești șeful. Avea încredere

deplină în Andrei. Împreună cu el deschisese firma și, tot împreună dezvoltaseră primele proiecte. Când lipsea de la firmă, știa că Andrei împreună cu Andreea pot rezolva orice problemă apărea. Înainte ca Andrei să poată spune ceva, continuă:

- Dar să nu aud că ați lucrat și sâmbătă. Oricum proiectul e gata înainte de termen, așa că vreau ca toată lumea să aibă un weekend fain.

- Așa cum o să ai și tu acolo unde te duci, îi răspunse Andrei. Apropo unde te duci?

- Nu te lași, spuse râzând.

- Am încercat încă o dată, spuse Andrei. Am crezut că te prind pe picior greșit.

- Atunci rămâne cum am stabilit. Weekend fain și ne vedem luni.

- Bine Lucian, spuse Andrei, pornind către ușă. La jumătatea drumului se opri, se întoarse cu fața spre el și continuă:

- Să ai trei zile extraordinare. Să fii cuminte și să nu faci prostii. Se întoarse și râzând, ieși pe ușă înainte ca el să poată spune ceva.

Rămase nemișcat câteva clipe, dar apoi își îndreptă atenția spre laptop. Trebuia să verifice la cât avea trenul spre Beclean. Intră pe site-ul CFR și introduse în câmpul plecare "Sibiu", iar la destinație "Beclean". De anul trecut nu se schimbaseră nimic, de parcă la CFR s-ar fi putut schimba ceva. Avea a doua zi la ora 6¹⁸ un tren spre Cluj-Napoca, iar de acolo, la ora 11²⁵ un tren spre Beclean. În jurul orei 14⁰⁰ ajungea în Beclean, dacă nu intervenea ceva, iar când era vorba de CFR, orice putea interveni. Prea cald, prea rece, prea multă ploaie,..., orice putea da peste cap programul afișat pe site. În timp ce își

închidea laptopul, în minte i se născu o întrebare: "Oare cum l-ar fi privit cei din jur, dacă ar fi aflat că pleacă cu trenul, când el avea mașină?". Și nu orice mașină. Avea o Toyota RAV 4, pe care o achiziționase în urmă cu un an. Afacerile mergeau bine, așa că acum un an se gândise că ar fi cazul să-și schimbe vechiul Ford Fiesta, pe care-l avea de șapte ani. Până la urmă, cumpărarea noii mașini fusese pentru el doar o fiță. O folosea destul de rar și doar atunci când vremea de afară îl convingea că mersul pe jos nu era o realizare. În rest, drumul de acasă la firmă și viceversa, îl făcea pe jos. Zâmbi când își imagină fețele băieților, dacă ar fi aflat cum merge el la Beclean. Mai ales chipul Andreei îi stăruia în minte. Era o fană înrăită a mașinilor, așa că în mod sigur nu ar fi înțeles nimic din comportamentul lui. L-ar fi privit siderată, cu ochii ei albaștrii și în mod sigur i-ar fi atins fruntea cu palma, verificând dacă nu cumva are febră și aiurează. În mod sigur privirea ei îngrijorată, l-ar fi determinat până la urmă să plece la festival cu mașina. Dar atunci ar fi dispărut tot farmecul reîntoarcerii la experiențele vârstei de 20 de ani. Era singurul moment din întreg anul, când eul lui ascuns, eul care tânjea după aventură, după muzica bună, ieșea la suprafață, ascunzându-l în cotloanele minții pe el patronul, afaceristul, așa cum îl numea uneori, mai în glumă, mai în serios, Andreea. Închise laptopul, se ridică și porni spre ușa care dădea în biroul Andreei. Rămase cu mâna pe clanță, deoarece de pe hol se auzea gălăgie. Știa ce urma. Se terminase programul, iar băieții veneau să-și ia rămas bun de la el. Amintindu-și ce se întâmplase anul trecut, pe buze i se înfiripă un zâmbet. Se întoarse spre birou, dar nu reuși să ajungă lângă el, când ușa se deschise, iar cei opt băieți, în frunte cu Andrei, se buluciră în birou, făcând o hărmălaie de nedescris. Începură să-l bombardeze cu întrebări, una mai nebună decât alta.

- Șefu, unde te duci ai apă caldă? îl întreabă Mircea, unul din băieți apropiat de vârsta cu el. Mircea era un individ stresat de curățenie. Pe biroul lui toate stăteau la dungă, uneltele de scris stând aliniate cu marginile biroului. Orice hârtie care poposea pe birou, se așeza perfect peste cele existente. Îi răspunse în doi peri:

- Nu Mircea, acolo unde mă duc nu am apă caldă, mă spăl cu apă de la izvor, dorm în copac și mănânc doar ce îmi oferă mama natură. Mircea nu se lăsă mai prejos și îi răspunse:

- Aha. Deci mergi la vânatoare. Am înțeles. De aia nu ne spui unde te duci. Nouă ne spui că îți plac animalele, dar de fapt te duci să îți eliberezi pornirile, să ucizi cu sânge rece.

- Cum de ai ghicit? îl întreabă zâmbind.

- Hai Șefu fi serios, zi-ne și nouă unde te duci, se auzi vocea lui Radu, ultimul sosit în firmă. Ras în cap, Radu era mic de statură, puțin dolofan după părerea lui, dar un tip extrem de haios. I-ar fi plăcut să-l ia cu el la festival. De fapt i-ar fi plăcut să îi ia pe toți la festival, chiar și pe Andreea. Ar fi ieșit în mod sigur ceva extraordinar. Mintea lui reușea să se împartă în două, astfel că auzea întrebările și comentariile băieților, dar în același timp își imagina cum ar fi dacă ar merge toți la festival. Undeva în mintea lui se contura o idee, pe care pe loc se hotărî să o transforme într-o promisiune: "Acesta va fi ultimul an în care va merge singur la festival". La anul vor merge toți, cu prietene, cu tot calabălăcul, dar vor merge toți. Acum, când își propuse ceva inedit pentru anul următor, se simțea bine, așa că zâmbind, spuse cu voce tare, încercând să acopere hărmălaia:

- Băieți! Băieți. Făcu o pauză, lăsând atmosfera să se liniștească, după care continuă: Vă promit că la anul, o să

Libris
Receptivitate: J. Gârboșu, S. I. Ștefănescu

mergem toți acolo unde merg numai eu anul acesta. Dar trebuie să-mi promiteți și voi că acum nu mă mai înnebuniți cu întrebările. Câteva clipe se așternu liniștea, dar apoi se auzi vocea lui Andrei:

- Vorbești serios Șefu?

- Da Om Bun, vorbesc serios. În acel moment, se auzi un strigăt de bucurie. Se gândi că nici dacă le-ar fi promis o mărire de salariu, băieții nu s-ar fi bucurat atât de mult.

Ușa biroului Andreei se deschise, iar în cadrul acesteia, se postă ea.

- Am auzit bine? Îl privea nedumerită. Acum câteva minute nu reușise să afle nimic de la el, referitor la locul unde se ducea, iar acum afla că la anul vor merge cu toții acolo.

- Da Andreea, ai auzit bine. Dar vezi că promisiunea te include și pe tine. Nu mă mai întrebi nimic. OK?

- Totuși,..., încercă Andreea să forțeze puțin nota.

- Răbdare. Mai e doar un an, spuse, înainte ca ea să poată continua. Acum eu am să plec acasă. Ne vedem marți. În Sibiu ajung luni, dar la birou vin abia marți.

- Bine Șefu, se auzi vocea lui Andrei. Gata, te lăsăm în pace. Ai promis că ne duci la anul, acolo unde te duci, așa că noi plecăm. Ca la un semn, începură să iasă unul câte unul din birou. Chiar înainte de a ieși, Mircea se întoarse spre el și zâmbind șmecherește îl întrebă:

- Șefu, da mama natură, aia care te hrănește acolo unde mergi, cum arată?

Izbucniră în râs, îmbulzindu-se pe hol, bucurându-se ca niște copii care primiseră un cadou neașteptat. Se simțea bine, văzând ce efect avusese surpriza pe care le-o făcuse.

În birou rămase doar Andreea, care-l privea în continuare nedumerită. Înainte ca ea să pună întrebarea, ale cărei cuvinte parcă pluteau în aer, spuse:

- M-am hotărât acum câteva minute. Doar anul acesta mă mai duc singur. La anul vreau să împart experiența cu voi. Nu suntem doar colegi, de fapt eu simt că suntem o trupă de prieteni, ce nu au secrete unii față de ceilalți. Se opri și o privi pe Andreea, pe chipul căreia apăruse un zâmbet.

- Țsta e motivul pentru care am luat hotărârea de a merge împreună la anul, spuse, privind-o în ochi. Înainte ca el să poată continua, Andreea se apropie de el și-l sărută pe obraz. Parfumul ei și atingerea plăcută a buzelor, îl făcură să o oprească și să o apropie de el. Se priveau în ochi, fiecare încercând să-și amintească când simțise atracție pentru celălalt. În mintea lui se derulau momentele când o văzuse pentru prima oară, apoi, cu o viteză uluitoare, dar atât de clare, se derulau zilele și nopțile petrecute împreună la început, atunci când firma făcea primii pași. Așa cum brusc se hotărâse că acesta era ultimul an când va merge singur la festival, tot așa acum se lăsă pradă dorințelor pe care le ascundea de ceva timp. O sărută, fără să-i pese de vocile care se auzeau pe hol. Andreea îi răspunse la sărut cu pasiune, brațele ei cuprinzându-i gâtul. Cu ochii închiși savură fiecare clipă a sărutului. În serile când era singur acasă, își imaginase un astfel de moment. O strânse mai tare în brațe, simțind cu plăcere apăsarea sânilor ei fermi. Și-ar fi dorit ca aceste momente să continue la infinit. Atingerea buzelor ei, parfumul îmbătător, toate acestea îl făceau acum să regreta că nu se hotărâse mai repede să-i invite pe toți la festival. I-ar fi plăcut să fie împreună cu ei, dar mai ales să o aibă alături de el pe Andreea. Parcă citindu-i gândurile, ea deschise ochii și își lăsă capul ușor pe spate,